

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE

brána do ledového království

SLOVO NA ÚVOD

Pod bílou peřinou sílí (snad se dá věřit pranostice) osetá pole. A pod bílou peřinu to dozajista láká mnohé z nás. Ne tedy sněhovou, ale z draného peří či nějaké té umělotiny - hlavně at' to hřeje. Leč není nám to přáno, abychom s úderem dalších a dalších mrazů zalehli a z pod tepla peřin postupně zdravili Martina na bílém koni, vrzajícího skřivana, či ta sílíci únorová pole a při tom všem pěkně v teple trpělivě vyčkávali, až svatý Jiří oznámí, že už je tepla dost.

To může dělat všelijaká žoužel, která si pokojně vyspává a čeká, až se oteplí - hadi, žáby, ještěrky a spolu s nimi čekají na teplo ježci, netopýři, všelijací hlodavci a kdo ví jaká ještě havěť.

Lidé tuto šanci nemají. Se zimou se musí vypořádat jinak. Nestačí před ní zavřít oči a čekat, až to přejde. A tak je to se vším, co je v tomhle světě nepřijemné. Jsou jen dvě možnosti, co dělat: buď se zachovat jako člověk a začít je nějak řešit a nebo jako ta havěť a žoužel - zavřít oči a čekat, až to přejde. Jenže ono to někdy nepřejde a právě tak, jako se nějaký ten ježek na jaře prostě neprobudí, tak se nemusí vyplatit zavírat oči před problémy, které přicházejí.

Může to vyjít - ale také nemusí. A je těch starostí okolo nás příliš mnoho, než aby bylo možné spoléhat na to, že to pokaždé vyjde. Někdy je potřeba pro dobré svědomí prostě „vycouvat“. Pán Ježíš řekl:

„Buďte obezřetní jako hadi...“ a je pravda, že taková zmije se člověku raději vyhne a uteče, než aby útočila. Ale zuby a jed má a když je to potřeba, tak je použije. Jde o to vědět kdy co použít.

Vlastně se tu jen vrací modlitba prisuzovaná tu židům, tu křesťanům, tu Marku Aureliovi a kdo ví komu dalšímu. Přivlastnit si ji ale může kdokoliv z nás:

Dej mi trpělivost, abych snášel věci, které nemohu změnit. Dej mi odvalu měnit to, co změnit mohu. A dej mi moudrost, abych jedno od druhého uměl odlišit!

Jaroslav F. Pechar

STARŠOVSTVO

Zápis z 703. schůze staršovstva konané v pondělí 8. února 2010

Přítomni:

členové: Pechar, Bruncko, Drápal, Dus, Holý, Mazný, Novotný, Skuhra, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková; náhradník: Hoznauer,
omluveni: Chadima, Plhák – pracovně

Další schůze bude druhé pondělí v březnu tj. 8.3.2010.

Třetí únorovou neděli bude br. farář Pechar pracovně v Německu. Kázáním a Večeří Páně poslouží br. farář Luděk Rejchrt.

Sborové shromáždění bude 14.3.2010. Prosíme členy sboru pracující v různých oblastech o včasné dodání zpráv, nejpozději do březnové schůze staršovstva (8.3.).
Koordinuje A. Drápal.

Pražská seniorátní konference bude 20.3.2010. Za sbor se účastní Pechar, Dus a nejméně jeden další zástupce sboru. Dříve užívaný název „presbyterní konference“ byl zavádějící, pozvání není omezeno na členy staršovstva. Podrobnosti budou na nástěnce.

Sborové odpoledne, rodinné setkání bude 28.3.2010. Předpokládané téma setkání: Co na víře pokládám za nejcennější, co chci předat svým dětem.

Staršovstvo vzalo na vědomí zprávu pokladní.

Nevykonali jsme adventní sbírku na podporu slabších sborů pražského seniorátu, odešleme 5000,-Kč.

Staršovstvo schválilo návrh proplatit celoroční tramvajenku br. faráři J. Pecharovi

Vymalování přední stěny kostela (za kazatelnou) proběhne 15. – 16.2.2010.

Provedou bratři Vágnerovi, domluvil J. Pechar.

Tapiserie je vypraná, pověsíme ji po vymalování přední stěny. Děkujeme Janě Stralczynské.

Výměnu klíčů od kanceláře zajistí D. Bruncko a J. Chadima.

Br. Brchaň z Jindřichova Hradce nám jako dar opravil (nově svázal) několik biblí a několik ročníků časopisu Brána.

Bylo zvoleno nové vedení celocírkevního odboru mládeže; místopředseda J. Pechar.

16.5. bude ekumenické setkání Kirchentag, kterého se zúčastní br. Pechar. Požádáme o kázání br. L. Rejchrt. Zajistí A. Drápal.

Dataprojektory – staršovstvo souhlasí s tím, že vietnamští bratři vše koupí a instalují podle našich vzhledových požadavků (projektory budou bílé a nebudou zasahovat pod úroveň žeber, kabeláž vyřešena citlivě atd.).

Staršovstvo obdrželo výtvarné návrhy Davida Vávry na přestavbu kostela. Podstatou návrhu je rozšíření přední části o 1,1 m na každou stranu.

Zapsal A. Slabý

BRANÍK SOBĚ - II

BraníXobě!

Byla by škoda, aby ti, kdo si nechali ujít branické autorské odpoledne, přišli o jedinečná díla, která zde byla prezentována. Proto postupně uveřejníme v Bráně alespoň některá z nich:.

Strom času

Na dnešek se Tomáš moc těšil. Zas půjde na místo, kde to má nejraději.

Včerejšek, dnešek a zítřek – to byla jakási Tomášova svatá trojice: jedno prolínalo druhým a vše dohromady se sbíhalo v tajemný kompaktní celek. Fascinovalo ho, jak se jednotlivé děje a události v životě odsouvají dozadu a v paměti přeskupují jako dřevěné kostky v rámu číselníku; hry, co mu v dětství dala babička. Pamatoval si, že se mu nikdy nedařilo čísla ve správné posloupnosti složit. Aby se s kostkami dalo manipulovat, muselo jedno místo zůstat prázdné. Ta mezera byla budoucnost.

Tu jedinou nedokážeme určit; prázdnou množinu nelze zasunout do žádné číselné řady.
O budoucnosti nevíme zhola nic.

Hlavně ovšem všechno správně poskládat dohromady. V kontinuitě a harmonii, ta je ze všeho nejdůležitější. Nic neopomenout ani zbytečně nepřidávat. Aby něco v křehké stavbě života nepřečínalo, či se něčeho nedostávalo. Je třeba zachovat řád. Vzniku a zániku, vzestupu a pádu, rozkvětu a zmaru. Řád výkřiků i zámek, času i bezčasí.

Je zapotřebí uchovat řád všehomíra.

Takové úvahy se Tomášovi honily hlavou, když pozvolna stoupal k Vyšehradu.

Kaštany stály na svém místě, nehnutě a vzorně. Sklonil pod nimi hlavu. Každý z nás má na tomto světě nějaké místo, člověk i strom, on i Jitka. Nepřestával ji milovat a těšit se na ni ani po tolika letech, jež uplynuly od doby, co spolu byli na nedalekém probošství oddáni.

Ach Jitka... Jeho rámě i páž, bytost, bez níž by už nedokázal být sám sebou, nebyl by schopen dosáhnout prázdné vnitřní harmonie. Nedovedl si představit, že by tu najednou nebyla. Jeho opora a pevná skála, na níž se zachytila jemná pavučina utkaná z jeho oscilujících těkavých citů, skála, po které jeho nenaplněné tužby vyšplhají až k nebesům a bolestné nářky sklouznou do propasti nenávratna. Jitka; symbol obětavosti a skromnosti, cudnosti i erotičnosti.

V nastalém šeru po jasném dni rozpraskaná kůra mohutných kmenů vynikala o to víc, osvěcená matným přísvitěm vzdálených luceren.

Tady Jitku před lety fotografoval agfou, svou starou harmonikou, osm obrázků na jednom filmu. Šetřil tehdy záběry, jak mohl, a přece to nestačilo. Jitka s rozpuštěnými vlasy byla pod kaštany v plném květu neodolatelná, úžasně přirozená, nenuceně koketní úsměv na jejím fotogenickém obličejí Tomáše uvrhl do hektické euforie, takže měl co dělat, aby aparát vůbec udržel v ruce. Fotky vyšly náramně, jak jinak.

Anebo v Polsku. Jitka byla poprvé u moře. Byli na pláži úplně sami. Děvčátko s vlasy spletenými do copánků, v ruce pár bleděmodrých tenisek svázaných do uzlíku, pohled upřený na nedozírnou masu vody. V ten okamžik Tomáš jako by přestal fyzicky existovat, zbyla tu jen schrána jeho foťáku. Harmonika se rozpínala a smršťovala, šuměla v rytmu vln, dopadajících na udusáný písčité břeh.

To ještě nebyly na světě Katka s Aničkou. Anička se narodila jako první; do smrti nezapomene na ten pocit svírající trýzně, která ho zachvátila, když Jitku s děťátkem v břiše vyvezli na chodbu porodnice; bezvládnou, jakoby bez života... A přitom v ní byly životy dva.

Císařský řez se podařil a o tři roky nato se stejně narodila i Katka.

Stromy Tomáš opravdu miloval. Němé svědky všech našich hříchů a strážní, radosti, zármutku i opravdového štěstí.

Skácení stromu ho ranilo pokaždé; ne nadarmo se v pohádkách stromy personifikují do lidských bytostí. Kdo si troufne porazit strom? Jenom ten, kdo nedokáže unést svoji smrtelnost, kdo nesnese, že by jeho život mohl být kratší než život stromu, kdo svede zavraždit bezbrannou bytost jen proto, že je stokrát silnější a pevnější než on. Se sekerou v ruce chladnokrevně podetne kmen, jenž zažil jeho děda i praděda.

vysoko, vlastně úplně nejvýše, protože žádný Bůh není. Když už jsem prolezl i „třetákem“ aniž by mě poslali jinam, měl bych se příští rok snažit, abych mohl střední aspoň dokončit. Možná se jim hodí, že jako jediný ve třídě umím čtyři jazyky, možná ale, že se právě proto naši laskaví přátelé z StB staví u nás doma na čaj zítra po páté. To bych nerad. Oni rádi hodně citronu a žádný cukr. Na citron bych musel čekat spolu s dalšími šťastnými občany hlavního města naší krásné socialistické země několik hodin ve frontě. Rozumějte správně – nevdá mi fronta, tu pro naše hodné a starostlivé přátele vystojím klidně desetkrát, ale spíše čtení všech těch povzbuzujících sloganů – raději je poslouchám z ampliónu a z úst učitelů (pardon, soudruhů učitelů), než si kazit oči. Budu se muset snažit být méně nápadný. Jestli dojde na maturitu a dokonce na to, že dostanu samé čtyřky a ten vysněný diplom, budu za vodou. O svoji budoucnost se ale nemusím bát. Oni to tam nahoře mají všechno krásně vymyšlené, něco se najde určitě i pro mě, i když se třeba budu muset nejprve trochu requalifikovat, než naskočím na tu slibnou kariéru bagristy. Nevím, jestli se snažit hledat nějakou souvislost mezi humanitními vědami, které studuji, a mojí budoucí kariérou, ale já jsem flexibilní. Kdybych se měl dostat na slunné místo voňavě kvetoucí louky komunistické poezie či prózy, tak raději budu přispívat záslužnému manuálnímu (dnes vlastně už vysoce mechanizovanému) budování blaha v nových čtvrtích naší metropole se svým bagrem. Vám to nezní jako rozumné, zodpovědné vůči vlasti a záslužné chování?

Přišlo léto. Musím si je řádně užít. Příští rok budu muset omezit některé aktivity, co provozuji, abych se mohl lépe soustředit na školu. Chtěl bych darovat větší část svého volného času přípravě na maturitu. Musím se také konečně rozhodnout, který předmět si vybrat jako čtvrtý maturitní po češtině, matematice a angličtině. Určitě nějaký, který mi bude vhod na právech anebo na „fildě“. Nebo že bych ještě jednou zvážil tu žurnalistiku? Uvidím. Léto je dlouhé. Všechno v klidu promyslím, poradím se s rodiči a staršími kamarády. Teď jsou na čase bezodkladné přípravy na let do zámoří. „Předmaturitní“ léto jsem chtěl strávit návštěvou rodiny v Montaně, u které jsem byl před několika lety jako „exchange student“. Už se nemůžu dočkat, až zase uvidím svoji druhou rodinu, všechny kamarády a také nádherná místa, která Montana skrývá! A první, na co se těším, je let přes oceán. Doufám, že si můj „spoluletec“ nebude chtít zrovna zdřímnout. Chtěl bych se trochu rozmluvit už během cesty a možná, jestli budu mít štěstí, prostřídat konverzaci v angličtině i s němčinou či španělštinou. Také se raduji, že po dlouhé době zhlédnu nějaký film. Před odletem se ještě musím zaopatřit hromadou malých dáreků pro své „Montañany“. Včera jsem opatrně zkoumal obchody na cestě ze školy. Zmocnil se mě pocit, jako by bylo skoro obtížné najít něco typicky českého vyrobeného opravdu v tuzemsku a ne v Číně či jinde ve světě. Nu což, zbystřím při procházkách našim malebným staříčkým centrem. Loňské léto jsem si zařídil brigádu u jisté PR agentury. Můj šéf měl nad svým kancelářským stolem vyfouklou jakoby zmačkanou lahev od Budvaru na zeleném pozadí, to celé zarámované. To mi připadá jako „cool gift“. Také musím obstarat aktuální noviny. Sice jim v Americe nebudou rozumět, ale já zprávy přeložím a pokusím se vysvětlit, jak je možné, že veřejný průzkum volebních preferencí ukazuje, že hrozivě vysoké

procento národa stále projevuje sympatie ke KSČM. A zapřísáhnu se, že ve svých prvních volbách (a ani žádných následujících) nikoho takového volit nikdy nebudu. A také, ještě než odletím, nesmím zapomenout napsat do redakce MF Dnes a vyjádřit svoji nespokojenost s přílišnou liberalitou některých témat a grafiky některých jejích magazínů. Jsem nadšen, že opouštím domovinu až ve středu, ježto mi tato skutečnost umožňuje nevynechat úterní mládež u nás v kostele. Také nesmím opomenout „vyvěsit“ nedělní kázání na náš sborový web, což většinou provádím právě ve středu. Je toho hodně, co mě ještě čeká, že ano? Však ono se to zvládne; když bude třeba, podpořím (tedy jen dočasně obelžu) své energetické a soustředící mechanismy Coca-Colou.

„Najděte deset rozdílů,“ chce se mi jásat i brečet. Ironický humor si za doby totality jistě osvojil kdejaký (nejen) mladý člověk. Někdy si říkám, že by nebylo od věci „reálný socialismus“ na vlastní kůži alespoň na několik chvil zažít, abychom ani my „zelenáči“ nikdy nezapomněli. Sám se někdy přistihnu, že svoji svobodu přijímám jako samozřejmou. Takový člověk s ní zachází nedisciplinovaně a co hůř – někdy ji využívá k tomu, aby nemusel nic dělat, jen umdlévá, lenoší. Se svobodou se člověk musí naučit zacházet, aby svobodně opravdu žil. Doufám, že každý, kdo moudře hledá, si tuto dovednost osvojí a předá ji i dalším generacím. Protože dovednost, jak zacházet se svobodou byla, je a vždy bude velmi důležitá jak v životě jedince a národa, tak v soužití světa.

Pozn. autora: Ač je esej psaná ich-formou, postavy vypravěčů jsou fiktivní.

Kryštof Rybáček

(Pozn. redakce: Esej se v roce 2009 umístil na třetím místě celostátní soutěže „Dvacet let svobody aneb demokracie není samozřejmost“)

DOPIS OD MARTINY : „ŠTĚSTÍ“

Praha, 21.ledna 2010

Milí přátelé z Braníka,

čas plyne, sešel se rok s rokem a je po vánočních svátcích. Chci vám poděkovat za vánoční dopis a poslat vám článek o něčem, co mi „brnklo o klobouk“. To „něco“ je pojem **štěstí**, o kterém jsme na sklonku minulého roku mohli slyšet a také ho skloňovat ve všech pádech. „Hezké vánoce a hodně zdravíčka a štěstíčka“ bylo slyšet ze všech stran. Pojem *štěstí* lze slyšet a vidět v masmédiích. Například někdo vyhrál milion a je šťastný. „Zvonkajška to tak vyzerá“, ale zeptejte se ho na to, kolik lidí ho začalo kontaktovat s vyhlídkou na obdržení nějakého toho finančního obnosu a jak to cítí.

Jiná masmédiá do nás hustí pojem štěstí pod heslem „nevaž se, odvaž se“ - adrenalinové sporty. Je otázka času a pravděpodobnosti, než dojde k pohromě v podobě úrazu, kdy se ze sportovce v nejlepších letech stane ležící pacient někde na neurologii nebo LDN s poškozením míchy, nehybný a odkázaný na pomoc zvenčí ve všem, včetně té nejtímnější hygieny.

Další masmédiá u nás vzbuzují touhu po štěstí, které budeme mít, když nám něco nebo někdo bude patřit. Budeme šťastní, když si budeme moci pořídit nový byt, obývací, koberec, nábytek atd. A my si nevšimneme, že za zářnou vyhlídkou pomíjivého štěstí se nachází úvěr, který nás dle procenta půjčky může ekonomicky položit. Nebo ještě jiný příklad: kosmetické firmy nám nabízejí spousty zboží, které když si koupíme, budeme nejen krásní, ale také šťastní.

To všechno je iluze jako produkt konzumní společnosti. V psychiatrii dokonce existuje odborný výraz, a to pojem „chemické štěstí“, které dotyčný prožívá, když se napije alkoholu nebo si aplikuje do žíly nějakou drogu. Honit se za štěstím je dneska „in“.

Nedávno se ke mně dostala knížka s myšlenkami T.G.M.. Jak jsem si ji tak prohlížela, našla jsem tam i slovo „štěstí“. A jeho výklad mě potěšil, protože popřává sluchu ne strakám na vrbě nebo holubům na střeše, ale je ve prospěch zdravého selského rozumu. A já mám v genech předka sedláka, který musel respektovat přírodní zákony a otázky trhu. A možná i když mu čouhala sláma z bot, byl schopen vždy, když bylo třeba, dát „peníze na dřevo“. Tímto úvodem se přibližuji k otázce zdravého selského rozumu a ke zbožnému přání na téma „aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachovati ráčil“. A jako bonbónek Vám posílám citaci článku s názvem „Štěstí“, který spatřil světlo světa v knize „Ideály humanitní“ v roce 1901 a jehož autorem je náš první prezident T.G.M.. Víím, že branický sbor je oprostěn od iluzí konzumního způsobu života. Posílám mu to pro morální posilu. A tady je:

Ten, kdo hledá štěstí, už je ztratil. Každý člověk je rád šťastný. Jistě, jakmile však začne štěstí tak důsledně vyhledávat, už je nenalézá. Velmi pěkně se to říká v pohádce o hloupém Honzovi. Ti dva chytří a vzdělaní páni bratři, kteří jdou za štěstím, je nenalézají. Hloupý Honza štěstí nehledal, ale kde bylo třeba, pracoval a pomáhal, jak dovedl - a byl šťasten a nakonec musel ještě pomoci oběma nešťastným bratrům. V této pohádce o hloupém Honzovi náš lid pověděl největší mravní moudrost - nehledat štěstí. To úmyslné, dokonce rafinované hledání štěstí činí nešťastným. T.G.M.

Všechny vás zdravím.

Martina Votrubová

Rozhovor Jiřího Holého se sestrou Marií

J.H.: ... vím o Vás, že jste pracovala jako zdravotnice. Mluvila jste o tom jednou na rodinné dovolené.

M.H.: Pracovala jsem 43 let jako zdravotní sestra. Mně se ta práce líbila, i když to někdy býval nápor na nervy. V Plzni jsem byla staniční sestra na chirurgii, pracovala jsem na operačním sálu u laryngologa prof. Kotyzy. V roce 1945 nám Američani přivázeli vězně z Terezína, Buchenwaldu a dalších táborů. Bylo to dost traumatizující, měli jsme dvanáctihodinové služby a jenom jednu volnou neděli za měsíc, ale byla jsem mladá a odolná. Dělal jsem to ráda. Víte, k pacientům přistupujete profesionálně, ale s některými navážete osobní kontakt, zanechají ve vás citovou stopu. Jako mladá jsem často brečela, když zemřel takový pacient. Jeden starší lékař mi tehdy říkal: Holka, to se ještě nabřečíš. A měl pravdu. Postupně jsem si na to přece jen víc zvykla. Ale těžko jsem se vyrovnávala s tím, když zemřelo malé dítě. Přes to jsem se mnohdy nedokázala přenést.

J.H.: Já to znám, moje nejstarší dcera pracuje jako lékařka. Vy jste v našem sboru už od šedesátých let. Pocházíte z evangelické rodiny?

M.H.: Pocházím z katolické rodiny. Ale sestřenice byla evangelička, její manžel byl v Nymburce členem staršovstva. Jako začínající zdravotní sestra jsem za nimi z Prahy často jezdila. Působil tam farář bratr Beneš, líbilo se mi tam. Tak jsem konvertovala a stala se členkou evangelického sboru u Salvátora. To bylo za války, někdy v roce 1940. Kazatelem u Salvátora byl farář Foltýn, mladý člověk, působil i jako vedoucí evangelické mládeže v Husově domě. Mladí lidé tehdy za války vlastně neměli kam jít, kde se scházet. Pokud jsem neměla v neděli službu, tak jsem po bohoslužbě chodívala do Husova domu, od dvanácti až do večera tam byl program, měli jsme třeba pěvecký sbor.

J.H.: Nehrozilo Vám tehdy totální nasazení v Německu? Moje maminka byla ročník 21, vím, že bylo těžké se z toho dostat.

M.H.: Byla jsem zdravotní sestra, pracovala jsem na klinice, takže nás potřebovali i Němci. Ale mnoho známých muselo odejít na nucené práce Německa.

J.H.: Váš manžel Karel Hrbek byl vikářem ve sboru na Smíchově.

M.H.: On pocházel ze staré evangelické rodiny z jižních Čech, z Malé Rosičky na Jindřichohradecku. Jeho dávný předek se dostal do vězení, už ani nevím proč, tam se naučil číst, četl si Bibli a uvěřil. Všichni potomci byli evangelíci. Karlův příbuzný byl generál Jaroslav Hrbek, legionář, který byl vězněn za nacistů a pronásledován za komunistů. Jeho syn, manželův bratranec Ivan Hrbek, se stal orientalistou, přeložil Korán a konvertoval k islámu. Jiným příbuzným byl známý hebraista Stanislav Segert, spolu s básníkem Jaroslavem Seifertem přeložil Píseň písní, mám tu knížku doma i se Seifertovým věnováním.

J.H.: Segert byl myslím u zakládání našeho sboru, byl koncem války vikářem sboru ČCE v Nuslích, kam tehdy Braník patřil. Přeložil taky s dalším básníkem Vilémem Zavadou knihu Jóbovu. Po roce 1970 odjel do Kalifornie.

M.H.: Ještě když byl v Československu, tak jsme se s ním a jeho rodinou hodně stýkali. Manžel ho učil řídit auto.

J.H.: Jak se Váš manžel dostal ke studiu evangelické teologie?

M.H.: Karlova maminka byla silně věřící. Myslím, že pod jejím vlivem se rozhodl pro teologii. Ale možná by mu víc seděla technika, měl pro ni vlohy. Jako mladý vikář byl velmi zapálený, měl ve smíchovském sboru na starosti mládež, učil třeba sestru Ježovou a sestru Richtrovou, které jsou dnes členkami našeho sboru. Vedl s prof. Novotným letní tábory. Farář na Smíchově Jan Kučera hodně pěstoval pastoraci, chodilo se často do rodin. Členy sboru byla také rodina Milady Horákové, kterou popravili, manžel jako katecheta učil její dceru Janu. Ale tehdy jsem Karla ještě neznala, seznámili jsme se, až když ho pustili z vězení.

J.H.: Jak se stalo, že byl zatčen a odsouzen?

M.H.: Byl členem skupiny v Motole, která se pravidelně scházela. Nepatřili do ní jenom evangelíci. Nedělali nic jiného, než se stýkali a mluvili o tom, co se děje. Bylo to v roce 1950. Celou skupinu zatkli a odsoudili za rozvracení republiky podle paragrafu 231. Podle rozsudku byl Karel "uznán vinným zločinem sdružování proti státu". Jistě mu uškodilo i to, že byl bývalý národní socialista a že se stýkal s Horákovými. Dostal tři roky, které strávil v Jáchymově. Někteří ale dostali i desetileté tresty. Farář Kučera byl suspendovaný, pracoval potom jako metař na Santošce.

J.H.: Jak Váš manžel kriminál snášel?

M.H.: Byl celou tu dobu v táboře Svornost, pracoval u vrtů. Říkal, že kriminál byla nejlepší univerzita jeho života. V těch mezních situacích člověk nejlíp pozná charakter druhých lidí. Myslím, že dost trpěl tím, že se ho církev nezastala. Když se vrátil, tak se s ním jeho tehdejší žena rozvedla, našla si někoho jiného. I mnozí členové sboru se potom báli ho potkat, přecházeli na druhou stranu ulice. My jsme se seznámili a vzali v té době. Po návratu z Jáchymova musel pracovat jako pomocný dělník v továrně Avia, později se přes některé kamarády z gymnázia dostal do geologického průzkumu jako šofér. Bylo to dost náročné, jezdili po celé republice, vracel se třeba ve dvanáct v noci. Pak se mu podařilo získat místo řidiče v národním podniku Kniha, tam pracoval až do penze. Přestáli jsme chodit do smíchovského sboru, chodili jsme na bohoslužby na různá místa, na Spořilov, k Salvátoru, ke Klimentu. Přestěhovali jsme se, byt na Vinohradech jsme vyměnili za menší tady v Hodkovičkách. Naši sousedi byli taky "muklové", bývalí političtí vězni, s těmi jsme se hodně stýkali. Přátelili jsme se s farářem Kučerou a jeho manželkou, zubařkou, střídavě u nás a u nich jsme pořádali domácí bohoslužby.

J.H.: Měl po návratu z vězení nějaké zdravotní problémy?

M.H.: Nestěžoval si, byl tehdy ještě celkem mladý. Měl ovšem vysoký tlak, tam ho samozřejmě neléčili. I když byl dlouho v Jáchymově, kupodivu nikdy neměl onkologické onemocnění. Po návratu ale prodělal několik infarktů. On o svém vězení moc nemluvil. Probrali jsme to jednou a pak už jsme se k tomu nevraceli.

V neděli 14. února 2010 jsme se v rámci bohoslužeb stali svědky dvou událostí:

Požehnání
Anně Jelínkové
dceři Marie a Aleše Jelínkových

Svatebního obřadu, při němž uzavřeli sňatek
Michal Šindelář a Oleksandra Mychka

Při obřadu jsme zpívali starou píseň č. 541:

„Jak dobré je, když vztah muže a ženy je v Boží smlouvě pevně zakotvený, když jeden v druhém lásku nezraní a svorně žijí bez obelhání. Dej, ať už v mládí, v čase dospívání, povrchních citů oba dva se chrání, dar lásky, kterou Pán Bůh dává svým, pak ani stářím nezevšední jim.“

Zveme vás na modlitební setkání SDM, které se koná první pátek v březnu

5. března 2010

od 18 hodin v kapli Církve československé husitské v Krči

Dolnokrčská 1 – zastávku busu č. 192

Téma: Všechno, co dýchá, ať chválí Hospodina.

Program připravil výbor SDM z Kamerunu. Kázat bude Jaroslav F. Pechar.

Mungo Deh

Mun - go Deh. Al - la. Mun - go Deh. Al - la.
Bo - že dik, vo - lám: Bo - že dik, vo - lám:

Mun - go Deh. Al - la Sar - ki. Al - la, al - la.
Bo - že dik, vo - lám dí - ky. Vo - lám, vo - lám:

Kdo se chce aktivně zúčastnit čtením částí připraveného textu, přijďte do kaple i na přípravné setkání ve čtvrtek 25. února v 18 hodin.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

TURISTÉ

Únorový výlet – v **neděli 28. 2.** - bude opět v Praze. Pojedeme na Hrad a prohlédneme si unikátní výstavu umění české reformace (14.-16. stol.). Poté projdeme Hradčany na Pohořelec a přes Petřín sejdem k letohrádku Kinských na Smíchov.
Lenka

Finanční krize očima Tomáše Baťa

O tom, že za současnou finanční krizí stojí velkou měrou mravní úpadek, asi pochybuje málokdo. Věděl to už Tomáš Baťa, i když se jednalo o jinou dobu a neměl na mysli žádnou více, či méně konkrétní skupinu finančníků:

Příčinou krize je morální bída. Přelom hospodářské krize? Nevěřím v žádné přelomy samy od sebe. To, čemu jsme zvykli říkat hospodářská krize, je jiné jméno pro mravní bídu. Mravní bída je příčina, hospodářský úpadek je následek.

V naší zemi je mnoho lidí, kteří se domnívají, že hospodářský úpadek lze sanovat penězi. Hrozím se důsledku tohoto omylu. V postavení, v němž se nacházíme, nepotřebujeme žádných geniálních obrátů a kombinací. Potřebujeme mravní stanoviska k lidem, k práci a veřejnému majetku.

Nepodporovat bankrotáře, nedělat dluhy, nevyhazovat hodnoty za nic, nevydírat pracující, dělat to, co nás pozvedlo z poválečné bídy, pracovat a šetřit a učinit práci a šetření výnosnější, žádoucíjší a čestnější než lenošení a mrhání.

Máte pravdu, je třeba překonat krizi důvěry, technickými zásahy, finančními a úvěrovými ji však překonat nelze, důvěra je věc osobní a důvěru lze obnovit jen mravním hlediskem a osobním příkladem.

Tomáš Baťa, 1932

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Myšlenka z knihy "Na minutu s Maxem Kašparů":

"Dobré kázání se od špatného liší tím, že po dobré homilii se posluchač zamyslí nad sebou, a po špatné - nad kazatelem.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Poděkování

V prosincovém vydání Brány jsem prosila o rozmnožování kázání našeho faráře. Nepochybovala jsem o tom, že se mé přání splní – počítala jsem tak 2 měsíce, než se toho někdo ujme a než se to zorganizuje. To jsem ovšem podcenila náš branický sbor.

Ještě týž den, kdy vyšla Brána, jsem dostala rozmnožené kázání ne z minulého týdne, ale ze současného dne. Vzalo mi to dech. Ano, zázraky se v našem sboru dějí. Moc děkuji za ochotu a rychlost.

E.B.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Úterní koncert na Vinohradech

2.3.2010 v 14.30 hodina – Radoslav Kvapil - klavír

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 chvály

9:30 **bohoslužby**

první neděle v měsíci jsou rodinné služby
Boží; třetí neděle v měsíci je vysluhována sv.
Večeře Páně

úterý 16:30 – 18:30 **odrost**

úterý 18,30 – 21,00 **mládež**

středa 18,00 – 19,30

biblická hodina

středa 16,30 – 17,30

**setkání předškolních
dětí a prvňáčků**

úřední hodiny faráře

Jaroslava Pechara

úterý a středa 14:00 – 16:00

čtvrtek 10:00 – 12:00

Obsah Slovo na úvod

2 Staršovstvo - zápis 3 Strom času

4

Svoboda aneb Přišlo léto 6 Dopis

od Martiny „Štěstí“ 8 Rozhovor

10 Požehnáni

13 Svatba

13

Světový den modliteb 14

Turisté 14

Finanční krize 15

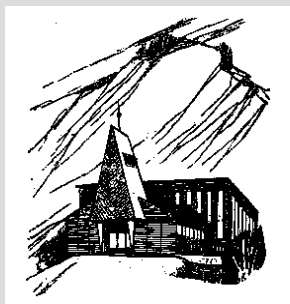
Přečetli jsme 15

Poděkování 15

Koncert 15

**Svou cestu svěř Hospodinu,
doufej v něho,
on sám bude jednat.**

Žalm 37,5

BRÁNA

XVI. ročník, číslo 2 – únor 2010

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Grafická úprava: R. Černá

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete

mailem na adresu mscerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník

tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

